

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **R. M.**, bytem N. 76, S., zastoupený Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní, se sídlem Liberec, Komenského 87/3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 11. 9. 2012, č. j. 13427/12-1301-702127, ze dne 27. 9. 2012, č. j. 12826/12-1100-709857 a č. j. 12828/12-1100-709857,

t a k t o :

- I. Žaloby **se zamítají**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu 19. 11. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 11. 9. 2012, č.j. 13427/12-1301-702127. Věc byla původně vedena pod sp.zn. 62 Af 104/2012.

Další žalobou, podanou dne 11. 12. 2012, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 9. 2012, č. j. 12826/12-1100-709857 a č. j. 12828/12-1100-709857. Věc byla původně vedena pod sp.zn. 62 Af 107/2012.

Působnost orgánu rozhodujícího o žalobcových odvoláních přešla v průběhu řízení před zdejším soudem s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství, které se tak podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), stalo žalovaným.

I. Podstata věci

Původní žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 9. 2012, č.j. 13427/12-1301-702127, zamítl žalobcova odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Hustopečích ze dne 2. 2. 2012, č. j. 10473/12/299921705843, č.j. 10474/12/299921705843, č.j. 10475/12/299921705843, č.j. 10479/12/299921705843, č.j. 10482/12/299921705843, č.j. 10493/12/299921705843, č.j. 10497/12/299921705843, č.j. 10500/12/299921705843, č.j. 10541/12/299921705843, č.j. 10544/12/299921705843, č.j. 10549/12/299921705843, č.j. 10554/12/299921705843 a č.j. 10558/12/299921705843, kterými byl žalobce podle § 264 odst. 14 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též „ZSDP“), vyrozuměn o předpisu úroků z prodlení úhrady daňových povinností na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2006 až prosinec 2007 v celkové výši cca 1,5 mil. Kč.

Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2012, č. j. 12826/12-1100-709857, zamítl původní žalovaný žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Hustopečích ze dne 2. 2. 2012, č. j. 10568/12/299921705843, kterým byl žalobce podle § 264 odst. 14 daňového řádu a podle § 63 zákona ZSDP vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z příjmů fyzických osob podávajících přiznání za zdaňovací období od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006 ve výši cca 1,8 mil. Kč

Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2012, č. j. 12828/12-1100-709857, zamítl původní žalovaný žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Hustopečích ze dne 2. 2. 2012, č. j. 10570/12/299921705843, kterým byl žalobce podle § 264 odst. 14 daňového řádu a podle § 63 zákona ZSDP vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení

úhrady daňových povinností na dani z příjmů fyzických osob podávajících přiznání za zdaňovací období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 ve výši cca 1,2 mil. Kč.

V daném případě žalobce v podaných žalobách brojí proti třem správním rozhodnutím, která se týkají vyrozumění o předpisu úroků z prodlení úhrady daňových povinností. Rozhodnutí napadená žalobami tak spolu skutkově souvisejí. Vzhledem k tomu předseda senátu při jednání konaném dne 25. 4. 2014 obě žaloby spojil ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 s. ř. s. Věc je nadále vedena pod sp. zn. 62 Af 104/2012.

II. Shrnutí žalob

Žalobce v žalobách namítá, že v platebních výměrech je odkazováno na § 63 ZSDP „ve znění pozdějších předpisů“, což znamená, že bylo rozhodováno podle ZSDP účinného ke dni rozhodování (tj. ke dni 2. 2. 2012). Podle žalobce tak jsou platební výměry založeny na zrušeném přepisu. Pokud by se soud s touto námitkou neztotožnil, namítá žalobce, že úrok z prodlení od 26. 2. 2007, resp. od 2. 4. 2007 byl stanoven dle pozdějšího předpisu platného k 31. 12. 2012. To považuje žalobce za nepřipustnou pravou retroaktivitu.

Žalobce také namítá, že právo vybrat úrok z prodlení bylo již ke dni právní moci platebních výměrů vztahujících se k daním z příjmů prekludováno. Upozorňuje také na to, že se úroky z prodlení vztahují k daňové povinnosti, která byla stanovena po lhůtě pro vyměření daně z příjmů. Právo vyměřit daň tak bylo ke dni právní moci platebních výměrů prekludováno.

Žalobce dále uvádí, že jeho odvolání bylo vyřízeno pouze formálně a v napadených rozhodnutích není uvedena žádná přezkoumatelná úvaha o tom, proč nebyla porušena zásada přiměřenosti a proč nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy. Podle žalobce byla porušena zásada přiměřenosti (k tomu poukazuje na srovnávací studii OECD, rozhodnutí Rady ES Euratom a Protokol č. 1 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a svobod). Žalobce má za to, že výše příslušenství má v jeho případě likvidační charakter. Domnívá se také, že žalovaný pochybil, pokud nezkoumal výši nedoplatku, event. existenci přeplatku žalobce na jiných daních.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadených rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se žalobami nesouhlasí. Odkazuje na obsah napadených rozhodnutí a navrhuje žaloby odmítnout jako opožděné, event. zamítnout jako nedůvodné. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), neboť byly k soudu podány již 19. 11. 2012, resp. 11. 12. 2012 a nikoli až 20. 11. 2012, resp. 12. 12. 2012, jak uvádí žalovaný ve svých vyjádřeních. Zároveň se jedná o žaloby podané osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a žaloby jsou přípustné (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadená rozhodnutí byla přezkoumána v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Žaloby nejsou důvodné.

Předně soud považuje za potřebné uvést, že neshledal důvody pro přerušení řízení. Takovým důvodem totiž není probíhající řízení o kasačních stížnostech proti rozsudkům Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, kterými byly zamítnuty žalobcovy žaloby proti rozhodnutím původního žalovaného ve věci doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období mj. prosinec 2006 až prosinec 2007 a ve věci doměření daně z příjmů za roky 2006 a 2007. Krajský soud je oprávněn žalobami napadená rozhodnutí přezkoumávat podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu. I kdyby tedy došlo ke zrušení platebních výměrů, nemohlo by se to nijak odrazit v řízení právě probíhajícím, neboť v době rozhodování původního žalovaného byly předmětné platební výměry existující a pravomocné.

Soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že by správce daně pochybil, pokud postupoval při výpočtu úroku z prodlení podle § 63 ZSDP, který byl již v době vydání platebních výměrů zrušen.

Podle přechodných ustanovení k daňovému řádu (konkrétně podle ustanovení § 264 odst. 14 daňového řádu, na které správce daně v platebních výměrech výslovně odkázal) se pro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti daňového řádu (což byl i žalobcův případ), uplatní úrok z prodlení podle dosavadních právních předpisů. Dosavadním právním předpisem je právě ZSDP. Pokud tedy správce daně uvedl ve výroku, že rozhoduje podle ZSDP, ve znění pozdějších předpisů, nijak nepochybil. Dovozuje-li žalobce ze slovního spojení „ve znění pozdějších předpisů“, že správce daně aplikoval ZSDP retroaktivně, nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Z platebních výměrů ani z napadeného rozhodnutí nic takového neplyne a ani žalobce žádné konkrétní tvrzení neuvádí. Slovní spojení „ve znění pozdějších předpisů“ je v daném případě, kdy je ZSDP aplikován prostřednictvím § 264 odst. 14 daňového řádu, třeba chápat tak, že se jedná o poslední znění ZSDP před jeho zrušením. Soud nad rámec uvedeného pouze dodává, že věta druhá § 63 odst. 2 ZSDP, která stanovovala výši úroků z prodlení, zůstala od 1. 1. 2007 až do konce účinnosti ZSDP nezměněná.

Pokud žalobce namítá, že se žalovaný přezkoumatelně nevyjádřil k namítané nepřiměřenosti úroků z prodlení, nelze s ním souhlasit. Touto odvolací námitkou se původní žalovaný zabýval na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí ze dne 11. 9. 2012 a na str. 3 napadených rozhodnutí ze dne 27. 9. 2012. Byť lze souhlasit se žalobcem, že se jedná o vypořádání poměrně obecné, nic to nemění na tom, že je dostatečné a přezkoumatelné. Ostatně i žalobcovy odvolací námitky, které se nepřiměřenosti úroku z prodlení týkaly, jsou formulovány obecným způsobem a nijak se výslovně nevyjadřují ke konkrétní žalobcově situaci a konkrétně stanoveným částkám úroku. Za této situace soud považuje vypořádání této žalobcovy odvolací námitky za dostatečné. Je z něho totiž patrné, že původní žalovaný neshledává výši úroků z prodlení nepřiměřenou i z jakého důvodu.

Soud se se žalobcem neztotožňuje ani v tom, že by se původní žalovaný nevypořádal se žalobcovými důkazními návrhy (tuto námitku uplatnil toliko v žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. 9. 2012). Soud zde nejprve považuje za potřebné připomenout, že žalobce v žalobě neuvádí žádné konkrétní důkazní návrhy, s nimiž se původní žalovaný nevypořádal. Žalobce je přitom povinen v žalobě uvést řádné žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Takto formulovanou námitku soud nepovažuje za řádně uplatněný žalobní bod, neboť žalobce pouze obecně namítá nevypořádání se s navrženými důkazy, aniž by konkrétní nevypořádané důkazní návrhy uvedl.

Soud přesto tuto žalobní námitku přezkoumal, avšak toliko v míře, kterou mu její obecná formulace umožnila. Z napadeného rozhodnutí ze dne 11. 9. 2012 zjistil, že v předposledním odstavci na str. 4 a v prvním odstavci na str. 5 je jasně uvedeno, že odvolací orgán nepřijal jako důkazní prostředek rozhodnutí Rady Euratom č. 597/2000 a nařízení Rady Euratom č. 1150/2000, ani zprávu OECD z roku 2006, které žalobce v odvolání navrhoval. Zároveň je zde vysvětleno, proč původní žalovaný navržené důkazy neprovedl (má za to, že pro posouzení přiměřenosti a správnosti úroků z prodlení jsou podstatné české zákony – konkrétně ZSDP a daňový řád a nikoli předpisy evropské). Soud má tedy za to, že se žalovaný dostatečně zabýval všemi navrhovanými důkazy a dostatečným a srozumitelným způsobem žalobci objasnil, proč jím navržené důkazy neprovedl. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné.

Ani námitku, že žalovaný pochybil, pokud nezkoumal výši nedoplatku, event. existenci přeplatku žalobce na jiných daních, neshledal zdejší soud důvodnou. Podle § 114 odst. 2 daňového řádu odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. V daném případě žalobce v odvoláních vedle nepřiměřenosti výše úroků z prodlení pouze obecně namítal, že „v předmětném období na této dani neměl nedoplatek“. S touto jeho námitkou se zcela

v intencích jejího uplatnění (tedy také obecně) původní žalovaný zabýval a na str. 6 napadeného rozhodnutí ze dne 11. 9. 2012 uvedl, že na osobním daňovém účtu žalobce nedoplatek evidoval, a proto úrok z prodlení předepsal. Na str. 3 tohoto rozhodnutí přitom jednotlivé nedoplatky vyčíslil. I v rozhodnutích ze dne 27. 9. 2012 jsou daňové nedoplatky žalobce řádně vyčísleny (na str. 2 – 3). Takové vypořádání je podle zdejšího soudu za dané situace dostačující. Existenci přeplateků na dani žalobce v odvoláních vůbec nezmiňoval a žalovaný tak v souladu s § 114 odst. 2 daňového řádu nebyl povinen tuto otázku vypořádávat.

Jestliže pak žalobce v žalobě namítá, že byl úrok stanoven nesprávně, neboť „měl na jiné dani přeplatek“ jedná se o námitku, která nespĺňuje požadavek na řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce totiž neuvádí (a ani nedokládá) jak velký přeplatek a na jaké konkrétní dani měl mít. Za této situace soud neměl jak tuto námitku přezkoumat.

Pokud žalobce namítá, že úrok z prodlení spadá do sféry správního trestání, ani s tím nemohl zdejší soud souhlasit. Vyšel přitom ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011-82, a ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Afs 159/2005-43, publ. pod č. 1889/2009 Sb. NSS (rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Byť se uvedené rozsudky vztahovaly k ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 a týkaly se penále, má zdejší soud za to, že závěry zde obsažené jsou plně aplikovatelné i na úpravu účinnou od 1. 1. 2007, neboť institut penále a institut úroků z prodlení jsou svou podstatou shodné.

Zdejší soud má tedy za to, že stejně jako penále podle § 63 ZSDP, ve znění účinném do 31. 12. 2006, i úrok z prodlení zasahuje do majetkové sféry daňového dlužníka. Přestože částečně plní i funkci represivní a odstrašovací, je jeho základní funkcí paušalizovaná náhrada eventuální škody, jež by státu mohla vzniknout zpožděním daňových příjmů. Právě s ohledem na tuto funkci jej nelze chápat jako správní delikt či jiné trestní provinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Povinnost platit úrok z prodlení vzniká daňovému dlužníkovi přímo ze zákona. Předpis úroku z prodlení je deklaratorním rozhodnutím; při jeho stanovení není finančním orgánům dán prostor pro správní uvážení, zda úrok z prodlení v posuzovaném případě uloží, případně v jaké výši. Úrok z prodlení je „vyměřen“ přímo na základě zákona. S daňovým subjektem není vedeno ani „běžné“ řízení o správním deliktu, v němž by mohly být uplatněny obecné principy trestání. Úrok z prodlení tedy nelze chápat jako sankci za správní delikt, tudíž při jeho stanovení nelze aplikovat zásady trestního práva.

Soud se neztotožnil ani s namítanou nepřiměřeností výše úroku z prodlení. Vyšel přitom opět ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve výše zmíněných rozsudcích ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011-82, a ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Afs 159/2005-43, na které odkazuje. Zdejší soud má tak za to, že úrok z prodlení

coby majetková sankce zasahuje hmotněprávní pozici daňového subjektu způsobem odpovídajícím povaze a podstatě porušené daňové povinnosti. Sazby úroků jednak nemají likvidační, vyvlastňující či lichvářskou povahu, jakkoli jsou nepochybně citelné, jednak v dlouhodobém časovém horizontu reflektují ekonomickou realitu, v daném případě cenu peněz. Zdejší soud má tedy za to, že s ohledem na shodnost smyslu institutu penále a institutu úroků z prodlení, odpovídá právní úprava úroků z prodlení obsažená v § 63 ZSDP, účinném od 1. 1. 2007, ústavnímu principu proporcionality a není nepřiměřená.

Za této situace není třeba blíže hodnotit odkaz žalobce na srovnávací studii OECD a na rozhodnutí Rady (ES) Euratom č. 597/2000, o systému vlastních zdrojů Evropských společenství, případně na nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1150/2000 ze dne 22. 5. 2000, kterým se provádí rozhodnutí 94/728/ES Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství, upravujícího výši úroku z prodlení účtovaného členskému státu v případě prodlení.

Žalobce dále namítá, že právo vybrat úroky z prodlení bylo již ke dni právní moci platebních výměrů ze dne 2. 2. 2012, č. j. 10568/12/299921705843, a č. j. 12828/12-1100-709857, „prekludováno“. Přestože žalobce uvádí, že bylo právo prekludováno, je zřejmé, že má na mysli promlčení práva ve smyslu § 70 ZSDP, k jehož aplikaci se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009-265, dostupné na www.nssoud.cz.

V daném případě však bylo při vyrozumění o předpisu úroku z prodlení (dne 2. 2. 2012) postupováno prostřednictvím § 264 odst. 14 daňového řádu podle formálně zrušeného § 63 ZSDP. V takovém případě je třeba při vyrozumění o předpisu úroku z prodlení aplikovat ZSDP v posledním znění před jeho zrušením, tj. ve znění účinném do 31. 12. 2010.

Podle § 63 odst. 6 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2010 může správce daně daňového dlužníka vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního účtu daňového dlužníka.

Z uvedeného je zřejmé, že právo správce daně vyrozumět daňový subjekt o předpisu úroků z prodlení již v rozhodnou dobu nebylo omezeno, na rozdíl od § 63 odst. 7 ZSDP, ve znění účinném do 30. 10. 2007, který stanovil správci daně povinnost vyrozumět daňového dlužníka o předpisu úroku z prodlení nejpozději jeden měsíc před uplynutím lhůty podle § 70 odst. 1 ZSDP (tj. jeden měsíc před uplynutím lhůty šesti letů po roce, ve kterém se stal daňový nedoplatek splatným).

Nad rámec uvedeného soud poukazuje na to, že v obou zpochybněných případech došlo k vyrozumění žalobce před uplynutím této lhůty. Pokud šlo o daň z příjmů fyzických osob podávajících přiznání za rok 2006, tak ta byla splatná

2. 4. 2007. Lhůta ve smyslu § 63 odst. 7 ZSDP, ve znění účinném do 30. 10. 2007, uplynula na konci listopadu 2013, zatímco správce daně vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení již v roce 2012. Pokud pak šlo o daň z příjmů fyzických osob podávajících priznání za rok 2007, tak ta byla splatná 31. 3. 2008. Lhůta ve smyslu § 63 odst. 7 ZSDP, ve znění účinném do 30. 10. 2007, tak v tomto případě ještě neuplynula (stane se tak až na konci listopadu 2014). Správce daně přitom i v tomto případě vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení již v roce 2012. I kdyby tedy byl v daném případě aplikován § 63 odst. 7 ZSDP, ve znění účinném do 30. 10. 2007, došlo k vyrozumění o předpisu úroků z prodlení včas. K promlčení práva správce daně vyrozumět žalobce tak nedošlo.

Jestliže žalobce namítá, že dodatečně stanovená daňová povinnost, k níž se váže předmětné příslušenství, byla stanovena po uplynutí prekluzivní lhůty, nejedná se o námitku, kterou by soud mohl přezkoumávat. Předmětem přezkumu jsou toliko napadená rozhodnutí – tj. rozhodnutí ve věci vyrozumění o předpisu úroků z prodlení. V těchto rozhodnutích správce daně otázku dodatečného doměření daní neposuzoval a vycházel z pravomocných dodatečných platebních výměrů, kterými byly žalobci daně doměřeny. Ani zdejší soud tedy není v tomto řízení oprávněn otázku prekluze daně řešit a je naopak při přezkumu napadených rozhodnutí vázán skutkovým a právním stavem v době rozhodování správního orgánu.

Namítá-li žalobce, že k prekludované dani nemůže být stanoveno příslušenství, je třeba s ním souhlasit. Otázka prekluze daně však může být řešena toliko v řízení, jehož předmětem je rozhodnutí ve věci dodatečného doměření této daně.

Soud se nemohl zabývat ani námitkami žalobce, že úrok z prodlení byl stanoven duplicitně, že vyrozumění o úroku z prodlení bylo předčasné s ohledem na žalobcovu žádost o posečkání daně a že ve výrocích rozhodnutí absentuje ustanovení hmotněprávního předpisu. Tyto námitky žalobce poprvé uplatnil až u jednání dne 25. 4. 2014, tedy dávno po uplynutí lhůty k podání žaloby. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze však žalobu rozšířit o další žalobní body toliko ve lhůtě pro podání žaloby. Soud se přitom neztotožnil s tvrzením žalobce, že by se jednalo pouze o rozvedení ve lhůtě uplatněných žalobních bodů. Pod námitku nesprávné aplikace § 63 ZSDP totiž nelze zahrnout namítanou absenci ustanovení hmotněprávního předpisu ve výrocích rozhodnutí. Namítané nesprávné stanovení úroků z prodlení z důvodu žalobcova údajného nekonkrétního přeplatku na dani pak nezahrnuje tvrzené duplicitní stanovení úroku z prodlení ani namítané předčasné vyrozumění o úroku z prodlení z důvodu žalobcovy žádosti o posečkání.

V. Závěr

Je tedy třeba uzavřít, že soud neshledal důvodným žádný ze žalobních bodů.

Vzhledem k tomu, že nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. 4. 2014

David Raus, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá